

לא ניתנו המועדות אלא לעסוק בתורה

שיהיו דברי תורה מחודדין בפניך...

"עמד וימודד ארץ" מדד הקב"ה כל הארצות ולא מצא ארץ שראויה להינתן לישראל, אלא ארץ ישראל.

אמרו חז"ל: "לעולם ידור אדם בארץ ישראל אפילו בעיר שרובה גוים ואל ידור בחוץ לארץ ואפילו בעיר שרובה ישראל"

גדולי החכמים היו למנשקים תחולתי ארץ ישראל

ולמנשקים סבניה ולתגלגלים בעפרה

כלאו שכתוב בספר

תהילים "כי רצו

עבדיך

את סבניה ואת

עפרה יחוננו"

הרמב"ם

רבי מאיר אומר: כל הדר בארץ ישראל וקורא קריאת שמע שחרית, וערבית, ומדבר בלשון הקודש מובטח לו שהוא בן העולם הבא ירושלמי

"טובה הארץ מאוד מאוד"

אם כן, שואל ר' יצחק מברדיצ'וב, יוצא מזה שקדושת ארץ ישראל גדולה כקדושת בתי כנסת וארץ ישראל היא כמו בית כנסת אחת גדולה... ועתה, שקול את הדבר, אם מסוגל אתה להתנהג בארץ ישראל כמו שצריך להתנהג בבית כנסת, עלה לארץ ישראל.. ארץ ישראל היא ארמון המלך.. צריך להתנהג בהתאם..

ומתוק האור

"והיה כי תבוא אל הארץ"

פעם הגיע יהודי לר' יחזקאל הלברשטם זצ"ל ואמר לו: "רבי, ברכני.. פשטתי את הרגל ואני רוצה לברוח לארץ ישראל.. קם ר' יחזקאל וצעק: "מה? פשטתי את הרגל ואתה רוצה לברוח לארץ ישראל?!"

ומתוק האור

ארץ ישראל אינה סובלת מי שיושב בה ואינו זז ממקומו, בארץ ישראל צריך האדם להיות הולך ועולה מעלה מעלה.. ברוחניות... הרבי מאוסטרובצה זצ"ל

מצוות ישוב ארץ ישראל כוללת בתוכה מספר חלקים: בניית בתים, נטיעת עצים, סלילת כבישים..

מעשה ברבי משה מלבוב שבא אליו אחד מתושבי ישראל וסיפר בגנותה של הארץ.. גער בו ר' משה ואמר כתוב: "טובה הארץ מאוד מאוד" - במי אתה מוצא שיאמר הארץ טובה רק מי שמקיים את דברי המשנה "מאוד מאוד הווי שפל רוח" מי שמוציא דיבת הארץ גסות רוח בו.. מתוך אמרות חכמה

"כל המקצץ אילנות טובים לחינם, אינו רואה ברכה לעולם."

מסופר בספרי, פרשת ראה: "מעשה ברבי אלעזר בן שמוע ור' יוחנן הסנדלר, שהיו הולכים לנציבים אצל ר' יהודה בן בתירא ללמוד הימנו תורה, והגיעו לציידן, וזכרו את ארץ ישראל. זקפו את עיניהם וקרעו בגדיהם וקראו המקרא הזה: "וירשת אותם וישבת בארצם". חזרו ובאו למקומם ואמרו: 'שיבת ארץ ישראל שקולה כנגד כל המצוות שבתורה'."

"עיקר השגת האדם בעבודת ה', תלויה בכוונה ובזהירות בברכות הנהנין."

מנהג אכילת פירות

בט"ו בשבט

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

נהגו ברוב קהילות ישראל להרבות באכילת מיני פירות

העץ בליל ט"ו בשבט, ובעיקר פירות משבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל, כדי שיזכרו שהוא ראש השנה לאילנות, ויתפללו עליהם שיתברכו.

וכשחל ט"ו בשבט בשבת: יש נוהגים להביא הפירות ולברך עליהם מיד לאחר הקידוש, קודם נטילת ידיים של

הסעודה (ואין מברכים אחרים 'ברכה אחרונה', כיוון שנפטרים בברכת המזון שלאחר הסעודה).
ויש נוהגים להביא הפירות ולברך עליהם, בסיום הסעודה

קודם ברכת המזון (אך לא יפנו את השולחן קודם אכילת הפירות, כדי לא להיכנס לספק חיוב ברכה אחרונה).
ויש נוהגים להביא הפירות ולברך עליהם לאחר ברכת המזון ואז מברכים עליהם גם ברכה אחרונה.

ולכל המנהגים יש לתת את הדעת לדברים הבאים:

א. פירות שמצויים בהם חרקים, צריך שיפתחם ויבדקם לפני שיברך עליהם. כגון תותים (יחתוך העלה הירוק עם מעט מהפרי וישרם

במי סבון למשך 3 דקות ואח"כ ישטפם וישפספם היטב), פירות הדר (כשמקלפם ייתן דעתו שלא ידבקו כנימות מהקליפה בבשר הפרי), תאנים (יש לבדוקם היטב ואם אינו בקי בכך עדיף להימנע מאכילתם).

ב. על כל הפירות שברכתם שווה, מברך ברכה אחת ופותר את כולם. אלא שצריך להקדים ולברך על החשוב יותר, ולכן יקדים פירות מ-שבעת המינים לפי סידרם בתורה: זית, תמר, ענב, תאנה, רימון.

ג. מעיקר הדיון, ברכות 'הגפן' ו-'העץ' ו-'האדמה', כיוון שכל אחת ברכה בפני עצמה, יכול להקדים איזה שירצה. ואולם, כיוון שיש חולקים בדבר, עדיף לברך לפי הסדר:

'הגפן', 'העץ', 'האדמה'. וסימן לסדר הקדימות 'מג"ע א"ש' (מוזנות, גפן, עץ, אדמה, שהכל).

דרכ ההנאה מהפירות אנתנו באים

במגע עם הטוב שהקב"ה משרה בעולמו.

ביטוי יפה לדבר הזה הוא העובדה שלפני ואחרי האכילה אנתנו מברכים את הקב"ה. בברכה זו אנו מזכירים לעצמנו ומראים כלפי חוץ שאנתנו חשים שההנאה וכל מה שהיא נותנת לנו באה מהקב"ה. אנו נהנים ומודים לקב"ה על כך שנתן לנו את ההנאה הזאת ומדגישים את התלות העצומה שיש לנו בקב"ה. האכילה ממחישה לנו את העובדה שכל חיינו תלויים בקב"ה, וההנאה שיש בה. הבנה כזאת יש בה כדי להמליך את הקב"ה בצורה בסיסית ביותר.

באני ישראל קיום כל המצוות בגאון באני,
הוא בעל גרסה טובה יגרי ובעל אשיות
יחונג חשובה יגרי ואשר קיום המצוות בחיפז.

תקומתו של העץ איננה מושרשת בענפים ובעלים ופירות המפוארים אלא בשורשיו, שהם מחוזקים במקום אשר הרוחות והסערות לא תגענה שמה. הם מתחזקים על המקור מים חיים של ההתחדשות. העץ, איננו דואג בזמן שהסערות תופסות אותו, מונעות אותו וכופפות אותו. הוא לא נע ולא זע ממקומו, וכל זמן שהוא לא נעקר ממקומו, היו תהיה לו תקומה ועל כן נמצא שהאילן לא הפסיד כלום, אדרבא החליף כוח במאבק.

כן הוא האדם. כל הזמן שהוא נצמד לשורשיו הרוחניים שום רוח לא תעקור אותו ממקומו. ונהפוך הוא, הסערות תחזקנה את כח התחדשות.

"כי האדם עץ השדה" (דברים כ')

האדם נמשל לעץ. מה העץ ככל שמטפלים ומטפחים אותו טוב יותר, כן הוא צומח ועולה לאילן גדול, כך חובה על כל אדם לחנך את בניו ולדאוג לחינוכם ברוב שימת לב.

היבול עולה יפה לפי ההכנה. ולא זו בלבד, ידוע שכאשר נוטעים נטיעה בקרקע אין הגרעין נובט ומתחיל לצמוח מיד, אלא קודם הוא נרקב באדמה כליל ורק לאחר מכן מתחיל להצמיח עלים ופרחים. כן הוא האדם, אין האדם עולה וצומח ברוחניות אלא אם כן ניחן הוא במידת הענווה, רק לאחר שביטל את עצמו כליל מוכן הוא לעלות ולפרוח.

ר' ישראל מצור'טקוב זצ"ל

כשם שלעולם לא תראה שעץ ענבים יוציא שזיפים, וכן לא תראה עץ תפוחים שיוציא אפרסקים, אלא כל עץ מוציא את מינו, כך אנו בני אברהם יצחק ויעקב צריכים להשמר מלעשות מעשים שלא מתאימים לנו, כפי שנאמר במדרש: "מה שמן זה אינו מתערב בשום משקה כך ישראל אין מתערבים באומות העולם ולא לומדים ממעשיהם.."

"עטירים שבארץ ישראל

במה הן זוכין?

(רש"י: לעושר גדול כזה) אמר לו:

בשביל שמעשרין"

(שבת קי"ט)

רבי אריה מסטרליסק היה אומר: לעולם יעבוד אדם עבודה שלמה ותמה ויעלה ממדרגה למדרגה בעבודת ה' אבל אל ירגיל את עצמו להביט בכל עת ולהסתכל אם התקדם.

כי אדם דומה לעץ, מה עץ זה אם תעמוד אצלו ותסתכל בו בלי הרף לבחון איך הוא גדל וכמה הוא גדל לא תראה ולא כלום, וסופך להשתעמם בעמידה זו, אלא עליך לעבוד ולשמרו, לזמרו, לזבלו ולהשקתו, לשמור עליו מן המחבלים והמזיקים ורוחות רעות, ואז ילך העץ וישגשג, יגדל ויאדיר. כך צריך אדם להסיר כל מניעות המפריעות לו, ולסגל כל המידות המסייעות לו בעבודה השם, למען יפרח וישגה. אבל אין זה מן המידה לבדוק ולמדוד בכל שעה כמה גדל.